

Csendes öröm

A csendes öröm, naponta, hogy élek,
érezem magam, mint kenyeret a száj,
fogam között kóstolgom létem,
s azt mondom, jó, és nem azt, hogy muszáj.

Mert látod napfényt: tapogat a földön,
ujja hegyén bőröm bizsereg;
és nézegetek gót, fekete fákat,
és fölmásznék rá, mint a kisgyerek.

Mert szelet iszom, s csak enyém a kortya,
s a világ képe egyedül enyém,
e nagy birtoktól nem foszthat meg senki,
mert nem látja úgy senki, ahogy én.

A csillagokat szemeimbe zárom,
hogy belső napom fényesebb legyen,
hogy saját egem éghessen a tájon:
magamon állok, mint Sion-hegyen,

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

s az írhatatlan törvényeket őrzöm
és hírdetem a föltárt léten át,
míg életem, mint pergament, egy őszön
halálba sárgul, szépen, mint a fák.

Intés

Magadhhoz úgy ragaszkodj:
türelmes légy, ne kapkodj.
Mérd föl, mennyi az érték
munkádban, s ez a mérték,
mely szerint állsz vagy indulsz,
repülsz, vagy pernyeként hullsz.

Állj csak meg egymagadban,
s belőled száz alakban
kilép megannyi lényed:
az angyalok és a rémek.
Látnod kell, mint a látnok,
melyik a szent, az álnok;

s a legjobbal kart a karba
indulj el jót akarva

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

Hagyjátok ott a többit,
rájuk majd ólom ömlik,
a múlandóság ólma.

Vár rád az idő orma,

vasfeje égbe fúrva,
jeleket küld az útra,
amerre menetek kell,
radarrá nyílt szemekkel,
föl, föl, egész a csúcsig -
s a vaksi visszacsúszik.

Az asztalos imája

add Uram, hogy a székem
használható legyen,
lehessen rajta ülni,
mint te az Úr-hegyen,
hordozzon barna háta
munkáló szellemet,
lehet tudós vagy költő,

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

a kettő egyre megy,
szülessék rajta híd is,
s anyakönyvvezetés,
csituljon benne bánat,
fodrozzék nevetés,
s lehessen rajt ülve
enni és inni még,
oly kéjben elmerülve,
mit kínál ital s az ét,
s lehessen még továbbá
baráti, végtelen
beszélgetést tilolni
s befonni székemen,
s lehessen délutáni
kis cserkesz álmokat
székemen megtalálni,
s feledni árkokat,
mik arcainkra nőnek,
feledni rohanást,
mely halálhoz előleg,
s látni valami mást,
míg felhők kék fokára
repül velünk a szék,

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

s oly országokba érünk,
hol laknak még mesék,
a rossz még szörnyû persze,
de sorsát elnyeri,
s a gidát zabáló farkast
a bölcs kút elnyeli...

S add, Uram, hogy a székem
végül is szép legyen,
mint márvány naplementek
a bíbor Úr-hegyen,
ahol farajzú felhők
székében ül a Nap,
s a dolgok és az árnyak
teremtést áldanak,
mint köztük én, esendő,
legkisebb mestered
megköszönöm e széket,
és rávésem neved.

Jézus a legifjabb tanítványhoz

Bizony, egyszer majd felserdülsz, fiam,
hivatástudatát

Nagyon figyelemre méltó vers: a költő

és állkapcsodon felpattan a zár,
valló

a predeztrináció elkötelezettségével magáénak

és beszélned kell. De emberi szó
vállalása ez.

deklarációja. A tehetség elkötelezettségének

nem oszlik, mint a füst, vagy mint a köd,

hanem, mint érc, a térben megmarad,

nem keveredik el, és nem vegyül,

s ha létrehoztad, súlyát hordozod,

mert tett a szó, melyért felelni kell.

S az időben is, mint a gondolat,

(mely számmal nem jelölhető elem),

akképp marad meg változatlanul,

ahogy kimondtad. Rá piszok, penész

s a ráfogás rozsdája települ,

de vendég-bőre lehámozható,

s erénye, bűne tiéd egyedül.

Ezért hát egyszer s mindenkor, fiam,

döntsd el magadban, mely oldalra állsz,

s ha döntésedben szív találkozik

az értelemmel, s jó közérzeted

nem rontja kétely, lelkipurdalás,

és gyomrodban az étvágy otthonos,

s jöttment fájások nem gyötrik fejed:

maradj utas a válaszott uton,

s legyen beszéded annak útköve,
minek eső és bontott szél nem árt,
s a rengetegben méltóképp vezet.

Szavadért, fiam, megpróbáltatás

köszönt reád és tiedre mind.

Éhezni fogod a pénzt, s nem jár neked.

Szomjazol hírt, s csak hirhedtté leszel,

a békére vágyol, pedig vívni kell.

Hallgatni próbálsz, de a hallgatás

emészt, és szádban rosszízû a csend;

hazugság-ostyát forgatsz nyelveden,

de marja szád és gyomrod mérgezi,

és foltokat hagy tiszta bőrödön.

Nincs hát menekvés. Pedig tart a kín,

gyötörnek olykor láthatatlanul,

de sokszor nyíltan, sokaság előtt,

csöcselék módján kövezik szavad,

és mindenik kő homlokodon ér,

mert öntested a szó, mely megfogant

és elhagyott, mint magzat az anyát,

hogyan éljen, folyton visszahatva rád.

Gyilkolnak tettel s hallgatással is

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

(az elhallgatott szó majdnem halott,
de tetszhalál ez, s megszakítható),
s az így-úgy méreg mind szívedre száll,
és sejtenként fogyasztja életed,
cseppenként szívja fenntartó erőd,
s lassan tükrödre vési koponyád.

S akkor gáncsot vet majd a gyávaság
(unokabátyánk, botja félelem),
s te elharapnád inkább nyelvedet,
mint hogy beszélj, hisz önméreg a szó,
s az öngyilkost az Isten bünteti.

De akkor, fiam, ha fogvacogva is,
ha reszketve, ha verejtékben is,
szüld meg a szót, mely oly mélyen fogant,
ahol még nem járt kés, szem, tudomány, !
s mint diadalmas hatalmak keze:
a szózatukhoz tölcser lesz a szád,
s nem métereken s nem órákon át,
de téren és időn túl hallhatón
az embereknek mondasz valamit,
valamit, mit más nem mondhat el,
de amit neked kiáltani kell. !

Ez törvényed, s a törvényre vigyázz.
Mert próbáidnak útján ha megállsz,
ha gyötrelmeid kelyhét eldobod,
ha elrémüsz a holnapod előtt
s kitérni próbálsz: elhagy az erő,
mely, mint igazság, védte életed,
mely házadnak, hol neved vétetett,
dicsőséget szánt elégtételül;
ha kitérni próbálsz, poklokig bukol,
s ítélet vár, mely nem szán, nem kimél,
mert megharaptad méhében anyád:
amire szült, te megtagadtad azt. !

Fiam, szeretlek. Indulj és beszélj,
érezd, utadra áldás napja süt,
s az út egy pontján én várlak, ne félj.

Buborékok

Mit is akartam elmesélni?
Titkokat, miket nem értek,
hogyan honnan kaptam, s majdan merre
szökik tőlem el az élet.

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

A tudást, hogy meg kell halnom,
a tudást, hogy minden véges,
a tudást, hogy minden lépés
közelebb vezet a véghez,

(S a tudást, hogy nem kell halnom:

génjeimben élek önként,
s fiam talán emlékszik majd
arra, ami velem történt.)

Egy lepke

Egy lepke meggyúl pipacsok tűzén,
szívéből maradt apró, pici szén,
szárnyából füst lett, testéből korom -
hajnalonként még újraalkotom.

Veszélyes volt, és túl forró a rét,
amerre szálltál, s bár tudtad, hogy ég,
vakon repültél vad máglyád felé,
hogy ott ellobbanj, s légy az Istené.

Kicsi pillangó, szent dolgok között

matat emléked, libeg és pörög,
és megmarad az élet peremén.

S közben gyémánttá nemesül a szén.

Finale A költő utolsó búcsúja Katrintól, egyben egy nagy

szerelem végső deklarációja, a költő és Katrin
viszonyának legegységesebb leírása.

Elvitorlázó alkonyokon

neved még gyakran mondogatom.

A foszforeszkáló fák között

ezüst inaddal jössz, szövöd

a percek elkövetkezéseit -

Isten csodája: én s te itt.

Ballagsz mellettem, vézna vállad

sétáló hídja a napsugárnak.

Lóbázod lábad zongorámon,

hol felbukkantál, egy más világon,

nem ahol most élsz. Tíz éve már -

százat is mondhatnék akár.

S ketten eredtünk hosszú útra.

A füstölgő ég alatt a tornyok

szmogízû tömjéne gomolygott,

zarándokoltam, és te hûen
zengtél, mint légy a hegedûben,
konok lényemben. Ittam, ittál,
köptem a hídnál, köptél a hídnál,
köveket vittem, köveket vittél,
mentem és hittem, jöttél és hittél,
vittelek, vittél, hagytalak, hagytál,
s ha megtagadtalak, megtagadtál.
Képtelenség volt hogy mi ketten
megbéküljünk az örületben.
De a szerelmünk, ott a víznél,
ahol, kimondtuk, több a nincsnél,
mely már reád tört. S nem függ tölünk:
törvény, mely mindörökre örünk.
S bár már régen nem élsz, a dolgok
kettõnk-szabta rendjén a halál se bontott
egy cseppnyi rést, egy résnyi rontást -
lét vagy halál nem nyújt feloldást
szerelembõl, mely mint az eskü,
áttetszõ, foghatatlan testû,
de minden idõre sebezhetetlen.
Benne voltál a kezdetekben,
és folytatod egész a végig,

bár már meghaltál, és a földön
nem látszol többé, mint a tegnap.
De én még látlak, még a seb vagy,
az emlék, a fáj, a szó: nem értem,
de éltetek tovább, s ez nem érdem,
a te csodád, a mi csodánk, drága,
hogy te vagy a víz, a fák virága,
a mindennapok bizonytalansága,
a köd a hegyen és mögötte a Nap,
én foglak, érzed? Ne félj, tartalak,
mi ennél is több én megtartalak
sokkal túl a nekünk szánt időn,
én tiszta vággyal bűnre kerítöm,
veszekedöm, cimborám, csupa társam
az életben és az elmúlásban,
nélküled is veled.

(Meghaltál, s egyre szebb vagy,
meghaltál, s egyre jobb vagy,
meghaltál, s egyre itt vagy,
meghaltál, s végre hû vagy.
Most érintem kezéd.)

Zenekar a fán

Ó, hallok én fájó fák során
zenekart szólni kék lombok között;
ó, hallok én jajongni hegedűt,
és hallom én az üstdob mint dörög;

és hallom én a sóvár trombitát
magányt siratni lágyan, elveszõn;
és hallom én pnaszos basszusok
monoton mollját; s ringva, kérdezõn

egy kacér hárfa gyöngyös tánca hív -
de hallom én a tiltó harsonát,
amint a lombon durván harsog át.

És jól tudom, hiába küldne szív
az ágak közt firtatni bús zenét:
ki rátalál, elveszti életét.

Nyár

Aranyló bánata a napnak,

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

nézd, ó nézd, megint aratnak,
megint megért a fény a földön,
magba szilárdult hogy letörjön.

Nyárfák merednek, mint a török,
szomorú égre; elkenődött,
maszatos könnyek: tarka felhők,
megérett, s halkán sír a felnőtt:

lehet készülni aratásra.

Tömör a hőség, mint a kása,
a laponson fattyú délibábok

szorozták kettővel a mákot;
vagy tán a könnyben ring a messze?
Hull az arany mag, hull neszezve.

Kis, nyári áhítat

Köszönet érted, nősirom,
te, aki kertben énekelsz,
s te, aki asszonyi idom:
ki halállal versenyre kelsz.

Köszönet érted, zsályamag,
ki mezőkön szépséggé leszel;
köszönet érte, szénaszag,
ki hozzánk tejként érkezel.

Köszönet érted, aratás,
ki megáldassz minden réteket,
köszönet érted, hû kalász,
ki kenyérként végzed életed.

Köszönet érted, zöld dió,
ki Karácsony asztalára érsz;
köszönet érted, nyár, rigó,
s mit föl nem foghat földi ész:

Köszönet érted, nagyvilág,
csillaggyöngyökkel dús Tejút,
Mindenség fáján karcsú ág,
és csendje, ami zengve súg; --

s köszönet érted, kis levél,
julius végi sárga jel,
ki korán lehullván így regélsz

a honról, ahova menni kell.

Fut a faszor

Néz a csipke sok piros szemével
benne sárkány kilencfejű fészkel
onnan néz ki vidáman az őszbe
parazsak közt madárra meg őzre

ködök útján hír bolyong a télről
üzenet szól lángoló levélről
hadüzenet vagy talán a béke
fut a faszor visz a messzeségbe

benn az erdőn egy-egy alak ödöng
nagy messziről döng egy aprítótönk
itt-ott tornyos füst feszül az égnek
fut a faszor visz a messzeségnek

szurdokokban ahol éltek többen
hallhatod hogy szív dobod a ködben
hegytetőn mint gyöngy a koromában
ül a nap egy kopasz körtefában

irtáson meg varjúnyáj korombol
dús egerek örömén dorombol
s páncéljában fittyet hány a télnek
fut a fasor visz a messzeségnek

Lovaggáütés

Beállt az ínség. Nem is sejtitek,
milyen nyomorban élek. Senkinek
nem mondom el a való igazat,
hogy középkori méretekben hat
a pénztelenség. Sokszor éhezem,
s fekvőhely híján folyton ég szemem.
Tudom, nincs pardon, sokat ittam el,
de higyjétek, a vershez tinta kell;
s e tinta ára mért az életem? !
Hisz meghalok, ha nincsen élelem,
s nem jut lakás? Csavargó nem vagyok -
bár lehetnék, de túl korán hatott
a komfort, s most már létkérdés az ágy,
a buta fal, s a butább társaság,
a sznobnevelő szmog s a járdakő,
hol ácsorogni soha nincs idő.

Lennék csavargó, mezők vándora,
hol szabadcsőrû csíz az oboa,
de lecsuknának. S amúgy is a fák
utálnak minden kötenger-fiát,
s én utálok a sarat és a port;
jobb itt nekem. Döglődve inni bort,
cefrék ipari lötytyét, meg rumot,
s a padba rúgni, mikor megrugott.
Jó itt nekem. De azt, hogy sikerül,
már nem hiszem. Az ég ki nem derül
depressziómban, szüntelen zuhog,
míg magam elől magam felé futok,
és megállok a tömegtől külön -
s egyetlen bolhám lovaggá ütöm.
sorsa ellen.

Ez és a következő vers a költő nadírja, egyben vádirat

Elmegyógyintézet

Mindenfelől jajgatások

mint mikor a márvány jajgat

mindenfelől hallgatások

mint mikor a márvány hallgat

közömbösen jönnek-mennek

mint mikor a márvány baktat

szemek vakon égbe lesnek
mint mikor a márvány ablak
becsukódott lény-virágok
lélegezve a falakban
vagy a kertben ide-oda
munkálkodva kőalakban
itt belül van messze-messze
s messze nincs már köd takarja
s a közel is ködbe veszve
messze mint a köldök alja
torz szemekben láthatár van
s láthatáron túl a semmi
idejőjön ki a mában
könnyen óhajt messze menni
mult és jövő itt elévült
jelen lett az idő szobra
s futásától ki elrémült
itt alárogy megnyugodva
néha van csak hogy a renden
sebet üt egy örült részeg
pár köpeny sietve lebben
meg-megmozdul egy-egy részlet
de aztán az egész körkép

visszadermed nyugalmába
belefér hogy járnak törpék
s kiáltnak mint szú a fába
úgyis merev mint a minden
visszhangja meg nincs a fának -
a részeg meg gyógybilincsben
verseket mond önmagának

Tebenned bíztam
verse, melyet még több követ.

Harmadik feleségének, Angelának írt első

Ráfestem a járdákra szemed
hogy nélküled is téged nézzelek
mikor az utcák testén lépkedek

és misét mondok érted mint a pap
hogy dicsértessék arcod és hajad
és mintázzanak mindörök szavak

tebenned bíztam eljöttöd előtt
beléd vetek most jelent és jövőt
(ma nyoszolyát és holnap temetőt)

ó adj ó adj egy gyermeket nekem

hogy hasonmásod arcképem legyen
s tükrözze vissza tûnő életem

Hárman

Hajad, mint gerle hanyag, barna fészke,
kerámiákról ellopott fejed,
meggyszemed s ajkad érett petefészke
szememnek, számnak zarándokhelyek.

Melled félgömbjén szoptatás csodája
tesz folytonossá kezdő életet,
érlel egy ember oly idők korára,
miket fölmérni még ma nem lehet.

Bár rendje van a mindenség bogának,
ám ágai beláthatatlanok,
de bizonyság, hogy benneteket látlak,
és megköszönöm azt, hogy láthatok.

Az édes jelen domborul kezemben,
mindegy, melled, agy kisfiam feje,
arcunk ragyog, s e pillanattal szemben

semmik jövőnek nincsen fegyvere.

Vésd hát magadba: most miénk az élet

egész öröme, s verve az idő;

hatalmán túl most három együvé lett:

a gyermek, és a férfi, és a nő.

Illúzió

A hegyek éle olyan mint a párkány,

és rajta sétál s álmat fűz a sárkány,

egy kisleány kezéből nőtt a szára,

s ez lom lesz a Föld legszebb virága.

A gondolatok föl s alá suhannak,

égnek fecskéi, lepkéi a hantnak;

a sárkányos gyerek csak érez, érez,

s így jut egyre közelebb az éghez.

Már alkonyul, a szél nagy orgonája

jegenyét, tölgyet, nyírt idéz imára;

a sárkány pedig táncol a magasban,

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

míg zeng a zene pergőn, s újra lassan;
s az emberek, vagy gyásztól hófehéren,
vagy örömpírban átmennek a téren.

Hűl a világ

Hóban madárnyom

vándormadáré

hol járt itt télen?

Utam csodáké

te jársz a hóban

tisztán fehéren

velem maradtál

sorsom telében

míg Délre húzott

mind aki szárnyas

szárnyad lenyírtad -

ezerszer áldass

kitartásaid

sarki teléért

lemondásaid

bőjti szeléért

fagysebeidért

álmaidért is -

nyíljék nyomodban

jószagú hérics

nárcisz a hóban

szegfû és szantál

megmutatom hogy

azért is van nyár

kékmadaramnak

széki lilémnek

fokán a fagynak

fokán a télnek

magot a jégből

körmömmel ások

vérzik a körmöm

dözsölnek mások

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

bánom is én már

bújj a karomba

egyszerű fészek

ám csupa gondja

te vagy csak édes

meg a fiókák

(Nap szeme véres

mint tubarózsák

hűl a világ ég

szép nyom a hóban

járunk a Földön

látogatóban)

Milyen hosszú minden nap

Mintha szupernóva nőne,

zöldül az éj kajmánbőre.

Keresed, hogy hol a csillag;

orrod mélyén kénköillat.

Kishal harcol szűk üregben:

szíved gégeszűkületben.

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

Lélekzeted húsa tüskés,
kihagyod hát, elterülsz, és
fuldokolva nyúlsz a vízért,
s hallgatod a furcsa, fríg szélt,
mely sírodból dudorászik.
Pupilládra féreg mászik,
lába között kél fel a Nap,
szempilládon fel-felakad.

2.

Lejt a járda, lejt a járda,
sose indulsz útra már ma,
mintha benned szobor állna,
s minden tagja fájna, fájna.

Füled rikkancs rímek sebzik:
világszerte dúl az egzít,
önkény rétyén, fegyver révén
holttesteket gyűjt a gyékény.

Semmi közöd. De a közök
kisebbek a tam-tam között,

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

mely szívedben dörög tompán,
minden ember lármadombján.

Kislány ér meg erőszakot,
s a galeri Kék fényt kapott:
pár év börtön lett a végzés -
(ott folyik a továbbképzés.)

Kolera dúl. Éhen halnak.

Fele éhezik a fajnak.

Kész az urán kézfegyver:

egy másodperc s hatszáz ember

hatszáz nyíltól fûbe harap!

(Nő az élelmiszeradag.)

Hányinger bánt. Kinek bûne?

Bánod is te, bárcsak szûnne.

...

3.

Délelőtt az óramû jár:

zsong a színház bánya gázgyár

Hamlet-próba próbafejtés

kórházakban kórjelentés

hivatalban (hangtalan) prés

telexvihar:

talajrengés

vízbe fojtás vízből mentés

merényletek tűzzel tollal

több Kennedy-fej golyóval

kötélhúzás siratófal

Ali baba bosszút forral

s jön a negyven Boeing-tolvaj

pár szigorú U Thant sóhaj

U-kettes gép jegyzék (szóval

lábtenisz a földgolyóval)

négyhatalmi békeóhaj

(Odüsszeusz a falóval)

tűzszünet mint altatódal

s közben agyad rommá dúlja

környezeted háborúja

fejed fölé dzsungelt lomboz

a megoltott mikrokozmosz -

(hazugságban önző vétség

rágalomra roppant készség

pénzért sóvár sikeréhség

gennypálmáitól a térség

mása néha Vietnamnak:

a gonoszság itt is átad

egy-két főt a gyűlöletnek

boltja borzad kőfejednek

hordod ősemberek kínját...)

Idegeid útja szádé:

kábítószer híján kávé,

szesz, Szeduxen, cigaretta -

gyomrod néha mint az Etna.

4.

Délutánra fárad Atlasz:

kedveseddel ágyba tartasz.

Ám, mikor szemébe nézel,

köztetek marad a kényszer:

gondolnod kell a világra,

nem menekülsz, nem, hiába,

nem lehetsz már öntudatlan

szerelmeddel a harangban

(lennétek a harang nyelve
magatoknak magatokról
magatokban énekelve
úgy elzárva a világtól
m int harangnyelv haranglábától),
lényegülsz bár szép titokban
egy-idommá négy karokban,
ám jegével az atomtröszt
ott marad a hústok közt,
jövők a rettegésben
ritmust ront az ölelésben,
félelem, hogy ki a másik,
csókokba beleásít;
mennyi kérdés, kétely, mondat
tört beléd és megdadogtat;
szádban annyi szó nyüzsög már:
inkább hallgatsz, mint a rozmár;
kedvesed dicsérni kéne -
rápaskolsz hát fenekére,
s mert zavar van a duóban
poharadat kérded, hol van?
S közben, mint a megdobott eb,
forgótáncot jársz agyadban,

önvád üldöz szakadatlan:

vajjon meddig tarthatod meg?!

5

Feljön a Hold, rajta lábnyom

(Robinson fél viaszlábon

elbújik a barlangjába,

lávát didereg a tájra,

nem tudja hogy Péntek jött-e?

Dúvad-e az ember kölyke,

kannibál-e vagy már megtért,

disznót mond-e, vagy már testvért?)

Kigyúlnak az öreg fények

fönn (míg lenn a neonfények),

bárok forró toroka tárul

(fenn Fiastyúk csibét árul),

kapaszkodsz a magas pultra,

hol már ül pár gögös pulyka

bibircsókos rózsaszínben;

leng pár bim-bam bimbó szemben,

hegyé nőve poharakban,

tűzhányóvá a konyakban;

pénzed roncsát ginre váltod,
s élesztgetsz egy lila lángot
összeomló aznapodban -
de a lángban szirén lobban,
hamis parton fuvolázik:
oda a ház sose látszik,
hová vágytál, hová vágyol;
szirén szörnyed sziszeg, lángol,
nő, akár a szupernova,
fel az égre hol az óra
jár, ketyeg a csillagokkal;
füled tiltott dallamot hall,
orrodon a vér kicsordul,
fönn a Véga nagyot kondul,
s érces, tiszta hangja zengve
letaglóz a kövezetre

1970

A köd megérett

A köd megérett

benne a kedvem tegnapi zsömle

A Szerenád a lámpavason kötetből

Written by Szerb György

még emlékszem csokoládészínű alkonyokra

kibámultunk a balkonokra

a bot lármázott mennydörögve

dobhártyámon reszkettek a pókok

a Nap kövér volt asszonyos édes

haldokló tulipánhagyma

az oszlopok csigolyái remegtek

|